

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kull_07-Cerna_propast.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kull_07-Cerna_p

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 6.8.2004

Modification Date: 6.8.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ČERNÁ PROPAST
(The Black Abyss)

1. Zrada v Kamule

Kullový chladné oči se zastřely rozpaky, když vysoký válečník jak z bronzu vrazil do jeho soukromého pokoje právě ve chvíli, kdy líně seděl a usrkával lotosové víno, pozorujíc při tom bílé obláčky plující po modrém moři oblohy za okny paláce. Kromě kožené suknice byl válečník nahý. Ve zjizvené ruce třímал dlouhý železný meč a jeho obvykle netečná tvář byla rudá vztekem. Kull povzdechl a odložil pohár stranou.

Čas od času dokonce i tak války chtivý král, jako Kull, toužil po klidu a míru. V tomto rozkošném snovém městě, v Kamule, ho téměř našel. V městě ze sněhobílého mramoru a modrého lazuritu, korunovaném hřebeny pahorků, zlenivěl a zmalátněl. Dny, které tu trávil, byly plné šťastného poklidu, odpočinku a příjemného lenošení – tak odlišné od dnů v hlavním městě tam na jihu, plných hádek, pletich a sporů, dvorních intrik. Tady na severu, v zasněžené Kamule mezi zelenými pahorky Zalgary, bylo vše klidné a příjemné. Ale teď?

"Kulle, žádám spravedlnost! Vražda – zrada!"

Kull znovu vzdychl. Znal tohoto Pikta, sloužícího ve Valusii jako spojenec a žoldák, velmi dobře. Věděl o jeho temné zuřivosti, dřímající v něm stejně, jako v každém pravém barbarovi. Ve skutečnosti i v jeho

srdci dřímala stejná zuřivost, v srdci Kulla, nyní krále velké Valusie, ale zrozeného jako nahý skučící divoch ve staré Atlantis tam za pevninou. Hluboko v nitru se pod lesklým povrchem kulturního Valesiana skrýval rudý barbar.

Jeho studené oči, šedé jako ledovec, zvědavě pozorovaly piktského válečníka, který mával vysokým mečem a trásl se vzteklou zuřivostí.

"Po tisíce let stojí národ z ostrovů jako spojenec po boku mužů Valusie!" vrčel. "A teď jsou moji kmenoví bratři lapáni přímo od mého boku v úkrytu číhajícími vrahy, rovnou uprostřed valusijského paláce!"

Kull ožil a spustil.

"Co to říkáš, Brule? Co je to za hloupost? Kdo se zmocnil mého bojovníka?"

"To ví jen sám Valka," odsekl Pikt. "Hovořili jsme v místnosti – Grogar se opíral o jeden z pilířů z broskvově žlutého mramoru – já se otočil k Monarthovi, a – bác! Grogar byl pryč. Rozplynul se ve vzduchoprázdnu a místností se jen rozlehla ozvěna jeho jediného výkřiku hrůzy."

Kull svažtil obočí.

"Nenávist mezi ním a jeho druhy –"

"Ne, králi! Grogar byl u všech oblíben."

"Žárlivý manžel?"

"Grogar se vůbec nedíval po valusijských ženách. Byly pro něho příliš jemné a bezbarvé. Dával přednost tlustým děvkám v krčmě a ty manželky nemají! Nemohl ani cítit ty zjemnělé, hedvábní oblékající Kamulany. Pchá! Dokonce i muži tady smrdí parfémem! A potom, Kulle, zdejší lidé Pikty nenávidí. Víme to. Čteme to v jejich očích, když se na nás dívají."

Kull se drsně zasmál.

"Ty sníš, Brule! Místní lidé jsou příliš líní a uhlazení, aby byli schopni jakékoli nenávisti. Jediné, co umí, je zpívat, milovat se, oslavovat, pít víno, skládat verše – myslím si, že tvůj neohrabaný velký Grogar byl unesen poetickým skřetem Taligarem, nebo tou malou jemnou tanečnicí Zaretou, či dokonce samým vznešeným princem Mandarou!"

Brule tvrdošíjně hleděl na krále, v modrých očích plamen hněvu. Věděl, se mu král posmívá. Zavrčel a odplívl si na dlažbu z růžového mramoru.

"Nevím sice, kdo je ten úkladný vrah, ani proč a jak udeřil. Ale říkám ti – buď opatrný, ó Kulle, opatrný! Tady v té nehybné Kamule číhá černá zrada – a rudá vražda!"

2. Rudá ocel

Král Kull a zabiják Brule kráčeli společně dlouhou klikaticí se chodbou. Král požádal Brula, aby mu ukázal místo, kde tak záhadně zmizel Grogar. Proto teď Brule vedl krále spleť pokojů a chodeb.

Procházeli rozkošnický zařízeními místnostmi, ověšenými zlatými tapisériemi, kruhovými halami v jejichž výklencích stály alabastrové sochy a velké vázy z nefritu, plné květín. Všude se vznášela vůně kadidel a vzácných koření, linoucí se ze zavěšených houpajících se stříbrných kadidelnic. Ve všem kolem se zřetelně odrážela vysoká kultura uvolněnosti a nenucenosti, změkčilosti a slabosti – předzvěst počínajícího úpadku.

Oba muži byli tak odlišní, jak jen dva lidé mohou být, alespoň na první pohled. Kull, vysoký, jako socha hrdiny, svalnatý, širokých ramen a s hrudí býka, byl zahalen v nádherné brokátové roucho, hýřící zářivým purpurem a šarlatem. Přes ně splýval plášť ze stříbrného hedvábní, ztuženého zlatými výšivkami. Na prstech blýskaly prsteny s drahokamy a brnění, rukojeť meče a pás byly z čistého zlata. Na čele mu zářila čelenka z červeného zlata a přepychově blyštících velkých opálů. Opravdu královské vzezření tohoto krále, rovného jak kopí, pružného jak lovcí tygr, klidného jak bůh. Jeho rovně zastřižené vlasy černé barvy splývaly až na ramena, hrubé a husté jak lví hříva a oči studily jak odraz třpytivé oceli meče v průzračném ledu.

Pikt Brule byl poněkud štíhlejší, méně rozložitý, střední výšky. Jeho obratná postava se vyznačovala souměrností a divokou úporností pantera. Kůži měl tmavou, opálenou sluncem a ošlehanou větry, poznamenanou místy hroznými jizvami, památkami na bitvy a polozapomenuté války. Jeho vzhled

válečníka a spartánskou důstojnost nenarušoval ani jediný šperk. Vše, co měl, byla černá kůže a holá ocel.

Odlisní, ano, ale stejní v obratnosti, kočičí chůzi, pohotovém držení těla a přirozené důstojnosti pohybu, a také v nedotknutelné auře prvotní divokosti, vznášející se jak kolem nahého válečníka, tak kolem ošperkovaného krále.

"Byli jsme v klenotnici," bručel Pikt. "Grogar, Monarcho a já. Šli jsme právě za stráže a žertovali jsme. Grogar se opíral o sloup, jak jsem už říkal. Otočil jsem se k Monarchovi – a vtom Grogar narazil celou svou váhou na stěnu – uslyšel jsem jeho sípavý výkřik! Otočil jsem se – a on zmizel – zahlédli jsme jen černou temnotu, jak zívající ústa obra – ucítili závan jakéhosi odporného smradu jak z otevřeného hrobu – a Grogar byl pryč. Jakoby stěna ožila a spolkla ho."

"Kluzný panel," zlostně zavrčel Kull, neustále se rozhlížející a tušící zradu za každým rohem. "Jakýsi zpropadený úskočný otvor. Grogar musel zcela náhodně zmáčknout ovládací tlačítko a vpadnout tam."

"Možná, ale také mohl být za stěnou ukryt vrah. Něco málo jsme přece jen zahlédli. Monarcho skočil s mečem a vrazil ho do otvoru, ještě než se stačil úplně dovřít. Oba jsme se opřeli do zdi celou svou váhou, ale ani se nepohla. Tak jsem tam nechal Monartha s čepelí zaklíněnou ve škvíře a běžel jsem za tebou."

Vstoupili do místnosti, označované jako klenotnice, pro její drahokamy vykládané stěny, zobrazující různé zjemnělé milostné výjevy ze života legendárních hrdinů. Nacházeli se teď hluboko uvnitř paláce a Kull byl zmaten. Tato místnost už byla přistavěna k pevné skále hory, na jejímž vrcholu se město Kamula rozkládalo. Jak by tam tedy mohl být tajný průchod?

"Těsně před tím, než se otvor uzavřel, Monarcho přísahal, že slyší jakousi hudbu, vycházející z té temné díry, do které byl Grogar vtažen – á, tady je, opírá se o stěnu s uchem přiloženým ke škvíře. Hej, Monarcho!"

Kull se zamračil. Vysoký bojovník u protější stěny se ani nepohnul, aby odpověděl na pozdrav, ani nedal nijak najevo, že by vnímal jejich blízkost. Opíral se nehybně o panel, jednu ruku na rukojeti meče, čnějící z černé spáry. Kull přikročil k Piktovi a netrpělivě ho poklepal po rameni. Po tom doteku se Monarcho zakymácel a sesul na mramorovou podlahu k nohám krále. Hleděly na ně prázdné skelné oči, naplněné hrůzou. Z jeho srdce vyčnívala rukojeť úzké zlaté dýky. Oněmělý Kull se sklonil a vytáhl zarudlou čepel s chladnoucího těla muže. Šílený hněvem se Brule zapřísahal:

"Při Valkovi, oni ho zabili – jsem to ale pitomec, že jsem ho tu nechal samotného! Náčelníka mých jezdeckých kopiníků, mého nejlepšího vrhače oštěpů – zabili! Najdu toho hada, co to udělal – živého či mrtvého, najdu ho, i kdybych měl zbořit celou Kamulu kámen po kameni! Při Valkovi, nakrmím toto proklaté město plameny a budu je hasit krví Kamulanů!"

3. Démonický pištec

Černá trhlina štěpila stěnu jako stín. Kull se naklonil, aby si ji prohlédl. Rukojeť Monarchova meče, drženého váhou hladkého kamene, stále vyčnívala z mezery.

"Podívej se, Brule, někdo musel vrazit dýku do těla tvého přítele touto skulinou zevnitř. Čepel štíhlé dýky je dost úzká na to, aby se skrz trhlinu dostala, což se hrubšímu meči nepodařilo. Jsem zvědavý, co se skrývá za tou zdí..."

"Šílenství a smrt," vztekal se Brule. "Smrt dvou výborných chlapů, kteří žili, bojovali a zemřeli pro Valusii."

"Grogar možná ještě žije," poznamenal Kull. Vyhlížel puklinou, ale nic nebylo vidět. Jen hustá černá tma, téměř hmatatelná. A tu z toho pruhu téměř hmotné tmy vyrazil odporný a nebezpečný zápach, jak ze záhrobní. Tma se zachvěla! Docela jako živá, cítící bytost!

Vzrušený Brule začal klít, ale Kull zvedl paži, aby ztichl. Oba se naklonili s ušima nasměrovanými k otvoru. Za stěnou zněla v dálce tlumená hudba – slabá a naříkající – čarovně tajuplná, se stoupající a klesající melodií, jak ozvěna veselících se démonů. Co za strašidelný hudebník se skrývá za těmito tajemnými dveřmi v živoucí temnotě? Kull se téměř chvěl z té strašné hudby, která škubala a drásala samu podstatu duše. Nenávist, skrytá v této hudbě, šíleně výsměšná, ničemná nenávist obsažená v této

melodii byla za hranicemi lidského chápání oplzlosti. Veškerý jed tisícileté lidské nenávisti se zkoncentroval do té pronikavé, tančící vlny zvuku. Kull se náhle rychle podíval na tvář mrtvého bojovníka, ležícího mu u nohou.

Ano! Výraz, vyznačený v rysech mrtvé tváře – to byl výraz hrůzy a překvapení, i bolesti. Ano, to všechno je tady. I držení celého těla strnulo ve výrazu naslouchání.

Đábelská melodie vyvolala u krále lepkavou husí kůži. I drsný Brule zbledl při těchto zvucích démonické písťaly, prodírajících se černou mezerou.

"Toto je muzika, co nutí mrtvé lidi tančit na šarlatových podlahách pekla," oťrásl se. Kull se zamračil a zatlačil vši silou do panelu z broskvově žlutého mramoru. Ale ten se ani nepohl. Opřel se ramenem a zase tlačil. Na holém hrdle mu naběhly mocné pramence svalů, které se svíjely i na zádech a hrudníku jako bronzoví hadi pod brokátovým rouchem. Ale bylo to stejné, jako by se snažil postrčit žulový útes. Přidal se i Brule se svou silou, ale bez účinku. Kull vztekle strhl ze sebe ozdobný šat, odhaluje silné tělo, lesknoucí se v paprsku slunečního světla jak olejem potřený bronz.

Uchopil rukojeť meče mrtvého Monartha a použil ho jako páku. Ale opět bezvýsledně. A tak začal usilovně prohledávat stěnu u nejbližšího pilíře, hledaje skryté péro, které musel Grogar smáčknout. Náhle se ozvalo kovové cvaknutí, ztlumené kamennou zdí a panel se odsunul, klouzaje hladce na těžkých závěsech.

Přímo před nimi se otevřela černá propast, jak ústa pekla z temných mýtů. Z této černě zavanul plesnivě zatuchlý a nepříjemný ledový dech, doplněný nepopsatelným zápachem. Hrůzostrašné pískání bylo teď hlasitější – bližší – děsivější. Píseň duchů, pronikající páteří a mrazící do morku kostí. Veškerá odvaha Kullova lidství se bouřila proti této hnusné obscénní veselosti ďábelského hymnu!

Brule zasunul do otvoru těžkou bronzovou vázu, aby se tajné dveře nemohly uzavřít.

"Kulle, co uděláme? Nemám dojít pro další muže?"

Král potřásl hlavou, až se mu rozletěla těžká hříva hustých vlasů.

"Nemáme na to čas, Brule. Zatím, co tu budeme otálet, může Grogar stát tváří v tvář – nevím vlastně, čemu!"

"Ano – a k čemu potřebujeme další muže, no ne? Ty a já, ó králi, spolu, s mečem v ruce!"

Kull přikývl, zkoumaje divoce očima temnotu. Pak vykročil do neznáma.

"Pojďme!"

4. V černé hlubině

Brule se zdržel jen co popadl pochodeň z držáku ve zdí a zapálil ji od uhlíků v jedné z houpajících se stříbrných kadidelnic. Pak se hned vnořil do temné tlamy dveřního otvoru, Kullovi těsně v patách.

Stáli na úzké plošině z pevného kamene. Dole pod nimi zela černá propast, hluboká snad až do samého srdce země. Přímo do jícnu této černejší díry vedlo točité kamenné schodiště. Z neznámých hlubin pod nimi se zvedal studený vítr, nesoucí hluk zlověstného tlukotu neviditelných křídel. Král a válečník se vydali po schodech dolů s tichou obezřetností.

Schodiště bylo staré – velmi staré. Celé generace nohou otíraly po staletí tento kámen, pokrytý plesnivinou, slizkou pod jejich nohama. Scházeli dolů do tmy, opatrně, krok za krokem a pochodeň vrhala jen klamavé oranžové světlo před ně. Stíny skákaly a skotačily po stěnách z hrubého vlhkého kamene.

Tu a tam, hrubě vysekány ve skále, vykukovaly na ně podivné hieroglyfy. Rouhavě neurčité, čarodějné a cizí, vystupovaly nezřetelně ze stěn a vyvolávaly mrazení v zádech. Měli pocit, že ruce, které držely dláta, byly zrovna tak cizí a nelidské, jako duchové v té páchnoucí hlubině, a které určitě tyto obludné symboly představují. Brule se zastavil a prohlížel si podrobněji znaky na stěnách, svítící si pochodní. Potlačil zaklení a překvapeně zabručel.

"Kulle, podívej! Neznáš tyto znaky?"

Král si je prohlédl, ale byly pro něj neznámou hádankou. Potřásl hlavou.

"Já už jsem je viděl, nebo alespoň jim podobné," uvažoval nahlas válečník. "Daleko odtud, na západě, ve starých hadích městech, rozpadlých v ruiny v Camoojských pouštích. Jsou to znaky temných a

bezejmenných kouzel, o kterých jsem si myslel, že už dávno zmizely z míst osídlených člověkem. Ale zdá se, že to hnusné uctívání se ještě udržuje, že přežilo z těch dávných dob. Uctívání – "

Hlas se mu náhle zlomil, když Kull pevně sevřel jeho paži. Král byl napjatý a zkoumal chladnými šedými očima hloubku pod nimi.

"Poslouchej! Co to je?"

Děsivé skučení stoupalo v démonickém šílenství. Ječivý tón drásal jejich nervy jak pařáty bláznivého harfeníka, který rve struny loutny. Zvuk stoupal, až vyvrcholil v nezemském výkřiku krev zmrazující hrůzy!

"Valko!" vydechl Brule a jeho zaklení bylo spíše molitbou. Oči mu ve světle pochodně zbělely.

Ječení ztichlo v netečném zabublání, jakoby zaškrceno nelítostnou rukou. Rozhostilo se mrtvé ticho, jen ozvěna výkřiku se rozléhala a odrážela v řetězu ozvěn prostorem. Zvuk tohoto zasténání je zamrazil v zádech. Byl to poslední zoufalý výkřik duše, zasažené na samém pokraji hrůzy a šílenství. Kulla nikdy nenapadlo, že by vůbec kdy mohl uslyšet tak úzkostné a beznadějně zděšené, vyrazující z lidských rtů. Zatnul čelisti a zlobně sevřel silnou rukou rukojeť svého meče, až mu zbělely kotníky prstů.

"Pojďme!" zavelel, zrychluje sestup po hladkých schodech dolů.

5. Bytost na oltáři

Poslední stupeň točitého schodiště končil na rovné podlaze z mokrého kamene v barvě ledové černi. Komíhající se oranžové světlo prskající pochodně odhalilo dvojitou řadu hrubě opracovaných sloupů, vzpínajících se v temné jeskyni v takové mohutnosti, jak dávné pohanské chrámy starých bohů. S meči v rukou kráčeli oba hrdinové rychle uličkou mezi pilíři. Obvod těchto kolosů byl tak velký, jak obvod titánských sekvojí. Do tmavých stojících kamenů byly vysekány podivné nestvůrné tváře, shlížející na ně dolů. Kull si všiml, že to nejsou lidské tváře, ale nezastavoval se.

Sloupový sál se na konci rozevíral do obrovského kruhu kamenů, v jehož středu se leskl oltář z černého skla, obří krychle z třpytivého obsidiánu. Po obou stranách oltáře vyšlehovaly ze dvou bronzových uren modré plameny, zářící ve tmě jak planoucí oči nějakého nepředstavitelného obřího dravce.

Brule sevřel holou Kullovu paži, zatajujíc dech.

Na schůdku oltáře se krčil, nahý jak dítě, pištec. Ďábelská kvílivá kakofonie jeho šílené písně stoupala stále hlasitěji, bušící do mozku jak gumové kladivo, útočící na pevnost rozumu. Pištec současně se stoupající melodií zaklonil v extázi svou hlavu. Při pohledu na zřetelně odhalenou tvář tohoto hudebníka, zachrčelo Kullovi v hrdle.

Byl to básník Taligaro!

Taligaro, zhýčkaný, zjemnělý, zženštlý básník, jehož okouzlující rýmy budily nadšení u všech lidí této metropole. Taligaro, úlisný, marnivý elegán – skrčený jak zvíře, nahý, lesknoucí se potem, pískající jak bláznivý bakchant a plazící se před pohanským oltářem!

A pak se začali objevovat další uctívači. Kradli se po dvou, po třech ze stínů mezi sloupy. Byli v pláštích s kápěmi z černého sametu. Ale jak se bláznivá melodie stupňovala k drmolivé zuřivosti, odhazovali svůj oděv a začali se klanět černé krychli z ebenově temného skla. Kull zaklel, podrážděn bláhově vztekem. Byli to šlechtici a lordové Kamuly, muži a ženy se kterými rozmlouval a bavil se během svého dlouhého ospalého pobytu ve městě na vrcholu této hory! Tamhle se kolébal tučný Ergon, baron ze Severního pobřeží, skákající jak nahá ropucha, s tlustým, obscénně se pohupujícím břichem. A tam Nargol, potomek starobylého a váženého rodu, skotačící nahý ve světle dvojice safírově zářících plamenů – Nargol, který byt tak škrobený a upjatě aristokratický! Kullový oči žhnuly jak oči tygra z džungle. Kamula, zamaskovaná panenskou nehybností, měla ve skutečnosti shnilé smradlavé srdce!

Kruhem groteskně poklusávajících uctívačů proběhla nahá dívka. Mrštná, okouzlující jak panenka, se štíhlým tělem, připomínajícím úzkou čepel stříbrného meče. Za ní vlály rozpuštěné vlasy jak vlajka z černého hedvábí a oči jí zářily jak mokré černý drahokam. Začala tančit před oltářem a Kullovi se rozproudila krev v žilách z tohoto pohledu. Bílé paže se vlnily a vábily, vláčné rudé rty zvaly jak zralý šťavnatý plod – panenská prsa se dmula vášní jak bílé růže chvějící se v prudkém větru.

Zareta, tančící žena! Ještě včera tančila Kullovi na oslavách prince – a teď se oddává pohanskému víření

před nečistým oltářem jakéhosi hnusného boha, či spíše démona! Kull cítil, jak se mu nevolností zvedá žaludek.

Tento pocit v něm vyvolalo to, co uviděl ležet na samém vrcholu černého oltáře.

Spočíval tam Grogar, rozepjatý jak orel, připoutaný železnými kruhy za zápěstí i kotníky. Nahé tělo se mokře lesklo stovkami drobných řezných ran, z nichž stékaly horké kapky a smáčely jeho bronzovou kůži. Tvář měl otočenu ke Kullovi a král, hledící do bezvýrazných, široce otevřených očí, vidíc uvolněné čelisti a poslintaná ústa, pochopil, že to právě tyto rty naříkaly v agónii krajního zoufalství ve chvíli, kdy stál na schodišti. Právě v tu chvíli byl Grogar trhán na kusy v nevýslovných mukách. Nahý, krví potřísněný tvor nesmyslně blábolil a zpomaleně se svíjel a kroutil na oltářní desce stejně, jak se motaly a svíjely duše odsouzených na doběla rozžhavených podlahách samotného pekla!

6. Dábelský červ

Dvě oči vzplály! Kull ztuhl a po těle mu stékaly kapky ledového potu. Ve výšce nad oltářem visela dvojice koulí, planoucích bledým zeleným světlem – které se pohybovaly!

Pronikavé šílené pískání se neustále stupňovalo, kolísavě a žadonivě! Poskakující tanečníci se točili v divokém fandangu, paže zvednuty, vzhůru a hlavy zvráceny dozadu. Zareta, jak štíhlý holý plamen, se kymácela smyslnou touhou. Strašný rituál se blížil ke svému vyvrcholení.

V pomalých spirálách se zvolna snášel od stropu obrovský červ. Klouzal dolů po hrubém kameni nejvyššího pilíře. Ze které utajené škvíry se vyplížil, to nikdo nemůže říci. Ale určitě ho vylákala hudba a divoký pohyb tanečníků.

Černě se lesknoucí slimák, třicet yardů dlouhý, klouzal jak řeka plynoucího hleny. Pár kulatých očí zářil nad rozervanou tlamou, slintající hnusně zapáchající sliny. Hleděl upřeně na odřené a kluzké tělo tvora, přivázaného na oltáři. Otřesen do hloubi duše, přemýšlel Kull, kolikrát za uplynulé tisíciletí se tento hnilobně páchnoucí přízrak táhl ze svého špinavého hnízda dolů k černému oltáři, aby se nakrmil.

Nepotřeboval Brulovo vzteké syčení, napovídající mu, oč jde. Starobylé znaky, vyryté do kamenných zdí propasti, sice král neznal, ale i daleko od divoké Atlantis slyšel to strašné sykové jméno – Zogthuu! Zogthuu, noční slimák – příšerný nesmrtelný bůh-červ, jehož uctívače zničili už první Valusiané pochodněmi a ostrým seker. Zogthuu, hnusná obluda, jejíž jméno bylo symbolem hrůzy po třicet tisíciletí – přežívá tady, v propasti pod Kamulou!

Dábelský červ tekł jak smrdutá řeka černého oleje dolů, přímo nad oltář, oči upřené na nahého Pikta. A Grogar i přes své šílenství věděl, že se blíží poslední děs, který znamená jeho konec. Vykřikl strašným, duši otrásajícím zavýtím, které muselo svou surovostí roztrhnout jeho hrdlo –

Kull udeřil jak rozzuřený tygr!

V jeho hrudi se probudil rudý divoch! Propadl zběsilé zuřivosti, až viděl rudě. Vyrázil bestiální řev a jedním skokem pantera se ocitl mezi potácejícími se tanečníky, rozdávaje rány mečem na všechny strany. Uctívači se na něj sáпали, ale jeho ocel jen blýskala vlevo i vpravo bez oddechu. Lidé padali zpět, chytajíce si krvácející pahýly odseknutých rukou.

Kull přiskočil k oltáři, odkud na něj hleděl šílenýma očima Taligaro. Chladná ocel se zaleskla jako blesk – a její ledový plamen zhasl ve špinavém básníkově srdci. Dábelská píšťala vypadla z necitlivých prstů klesající ruky.

Pak král vyskočil na vrchol oltáře a stanul mezi bezmocným Piktem a svěšenou kymácející se hlavou dábelského červa. Pichlavé nelidské oči ho pozorovaly se svitem nefritových plamenů fosforeskujících v hloubce. Kull viděl v očích svůj odraz, kdesi až za vířícími chmurami, až kdesi hluboko v duši Zogthua. A pak v té hloubce očí monstrózního červa uviděl ještě něco, co udeřilo do jeho vlastní duše zmrazující hrůzou – hrůzou, jakou ještě nepocítil žádný smrtelník! Jeho svaly ztuhly, jako by stál v proudu ledového víchru, fičícího z přízračných hlubin černé propasti pekla celého kosmu, kdesi za časem i prostorem. A vtom vybuchla ve žhnoucích očích obrovského červa strašlivá inteligence, chladná a osamělá, trpící v představě všech utrpení světa!

Kulloví stoupalo v hrdle trpké rozhořčení. Myslíci, uvědomující si, příšerný vnímavý rozum – sídlící v té hnusné schránce rosolovitého slizu!

Důmyslné utrpení z desetitisíců pekel – uzavřít živý mozek do tohoto páchnoucího vězení ohavného tvora! K tak věčnému a nesmrtelnému trestu mohli nejvyšší bohové odsoudit jen někoho, kdo vykonal jakési nepředstavitelné zločiny!

Kull ťal jak šílený – blyštící ocel zasvištěla a projela rosolovitým tělem bez jakéhokoliv odporu. Velká třesoucí se kapka páchnoucí černé látky pleskla o kamennou podlahu. Ale Zogthuu vůbec nic neucítil. Třaslavé amébní maso nekladlo Kullovu meči žádný odpor. Silné rány jak údery kladiva procházely d'ábelským červem, aniž by ho sebeméně zranily. Hluboký smutek neustále prýštil z těch hrozných, inteligentních očí, ale neobjevila se v nich ani jiskřička bolesti. Lesklé ochablé tělo stále plynulo přes oltář – bezzubá uslintaná tlama se široce rozevírala po Kullově tělu. Král byl kousek po kousku zatlačován, až se otřel nahým ramenem o horký povrch vysoké bronzové urny s modrým tančícím ohněm. Červ už byl u něj. Kull věděl, že nepřemůže toto přibližující se tělo. Neočekával ani Brulovu pomoc. Slyšel za sebou zvuky boje piktského válečníka, likvidujícího hordu uctíváčů. Zoufale přemýšlel o způsobu úniku!

7. Modrá smrt

Zogthuu se sunul k němu jak lenivá řeka černého oleje – a vtom v Kullových planoucích očích zazářila inspirace. Uskočil stranou, právě ve chvíli, kdy d'ábelský červ zaútočil jak kobra – uskočil a strčil oběma rukama do bronzové urny. Ta se zakymácela a přistála přesně na hřbetu plazícího se Zogthuova těla. Z těžké urny vychrstl olej a smáčel kroutící se černé články. Ve stejné chvíli vybuchl plamen a hnal se zářivou stopou po tekoucím oleji. Zogthuu vzplál jak obrovská živoucí pochodeň.

Modrý plamen zahlalil jeho křečovitě se škubající tělo po celé délce. Plameny smažily a pálily jak tisíce dobřela rozžhavených vypalovacích želez a v sálajících očích červa se konečně objevil výkřik šílené bolesti. Pravděpodobně od přízračného eónu svého věčného života Zogthuu nikdy nezakusil tak bodající zběsilou bolest, vyjma vnitřního utrpení duše v tom hnusném vězení těla ohavného až k nevěře. Velké oči planuly v rudé agónii – bezzubá tlama bez jazyka se roztáhla v tichém výkřiku!

Olej pronikal hluboko do houbovitě rosolovitého masa. Během několika okamžiků se stala z červa zhroucená hromada hořícího slizu, zaplavující stupně oltáře jezerem nečisté tekutiny. Kull seskočil k Brulovi, ztěžka popadajícího dech uprostřed hromady nakupených krvavých těl zabitých uctíváčů.

"Grogarovi už nepomůžeme," vzdychl Brule. "Dýka vržená na mne tím psem, Nargolem – uhnul jsem – zapáchla se přímo do Grogarova krku."

"Valka poskytne pokoj jeho duši," řekl Kull stroze. "Ale je tak i lépe – mohl zůstat blouznivým šilencem po celý zbytek života. Čistá smrt z čisté ocelové čepele –"

"Ano! Smrt válečníka!"

Kull ukázal ke schodišti.

"Zmizme z této zlořečené díry, dříve, než se usmažíme."

Stoupající točitým schodištěm, přemýšlel Kull o něčem, co zahlédl v umírajících Zogthuových očích těsně před tím, než se obludný červ proměnil ve změt' hořícího slizu.

Trpící smutná inteligence, pobývající od eónu za těmato planoucíma očima uvnitř ohavného těla červa, mu poslala poslední pevný pohled plný dojemné vděčnosti za osvobození z hnusného vězení do věčné noci smrti.

Možná...

Dveřmi, stále ještě otevřenými, pronikal svěží čistý vzduch světa tam nahoře. Zářivé světlo léčivého slunce ozařovalo svět, ve kterém, nepochybně, nejsou žádné takové hrůzy.

Přeložila Eva Konečná